

[Wilhelm.]

pitel 7 i det pågældende oktobernotat, hvis ministeren ønsker at følge med. Man refererer, at Finanstidende er nået frem til et lønforspring, ikke som vismændene på 20 pct., men på 8-9 pct., og så siger man i dette notat fra handelsministeriet:

»Ved beregningerne var der imidlertid for de sidste års vedkommende anvendt omsætningsindeks i stedet for produktionsindeks for dansk industri. Gøres indeksene for produktionsudviklingen ensartet for alle år . . .« og så fremdeles. Man påpeger den fejl, der blev begået i artiklen i Finanstidende, man retter denne fejl, man regner hele hovedmaterialet om, og derefter konkluderer man, »med den nævnte korrektion«, at det passer ikke, at der er et lønforspring. Man konkluderer, at stigningen i lønudgift pr. produceret enhed fra 1968 til 1975 kun er ca. 1 pct. stærkere i Danmark end i de sammenlignede lande.

Ministeren havde ikke engang behøvet at sige det dér med Finanstidende, for det fortalte jeg ham selv på det tidspunkt, hvor han ikke engang kendte rapporten fra sit eget ministerium. Jeg sagde nemlig, den var lavet i direkte polemik med en artikel i Finanstidende.

Så meget om det. Jeg vil give økonomiministeren tid til at sunde sig og komme med en enkelt bemærkning til finansministeren, før jeg vender tilbage.

Finansministeren omtalte, at arbejdsløshedstallene jo i hans udgave var for de fuldtidsforsikrede, og at der derfor ikke var den store afstand mellem de 110.000, for de skal i virkeligheden være 130.000, og så det, som det økonomiske sekretariat og det økonomiske råd og for den sags skyld Arbejderbevægelsens Erhvervsråd overensstemmende er nået frem til. Jeg ved ikke, hvem den rettelse gik på. For vores vedkommende har vi klart og tydeligt sagt i hvert fald, at sådan har vi opfattet det. Jeg har selv nævnt, at det skulle op på de 130.000 for at svare til det, som man sammenlignede de andre tal med.

Det er måske ikke så meget på det grundlag, finanslovsforslaget brister, men derimod på det grundlag, at de mest udførlige beregninger, der er lavet vedrørende dette her, i dag klart siger, at dengang vi puttede de tal i maskinen, da var vi mere optimistiske, end vi er i dag, klart siger, at det er særdeles optimistiske forudsætninger, og adskillige steder siger, at en anden udvikling nok er mere sandsynlig. På det

grundlag prøvede jeg at vise, at man uden at forudsætte noget som helst fantasifuldt, men på det økonomiske råds egne præmisser, efter deres egne opgivelser, når frem til et tal, der i dag må bedømmes som langt større end de 145.000 i gennemsnit for næste finansår.

Så kan finansministeren nok så meget tage stilling til, om forudsætningerne for finanslovsforslaget er bristet eller ej, men på et eller andet punkt skulle man vente, at socialdemokratiet og regeringen sagde: dette her er i hvert fald mere, end man vil acceptere og direkte bygge ind i forudsætningerne for en finanslov. Det er altså ikke sket med de 145.000 på årsbasis, kan jeg forstå. Er det sket med 175.000? Er det sket med 200.000? Hvor langt skal man op, før ministeren mener, at forudsætningerne for finanslovsforslaget er bristet på det her punkt?

Finansministeren talte om, at der er ingen mirakelkur, som med ét slag løser de økonomiske problemer. Det tror jeg bestemt heller ikke. Jeg tror oven i købet, som jeg sagde det, at der er overhovedet ingen kure, der i det her system løser de økonomiske problemer. Det er ikke ensbetydende med, at man skal være totalt passiv. Jeg mener, at selv med den grundholdning, vi har til det dér, kan det ikke være lige gyldigt for lønarbejderne, om man dalrer videre på den her måde, eller man prøver at aktivisere på alle leder og kanter, hvor de projekter, der er tale om, er i lønarbejdernes både kortsigtede og langsigtede interesse, og hvor det ikke bare lægger op til en ny økonomisk krise ved at tillade en endnu større kapitalop-hobning.

Må jeg så gå tilbage til økonomiministeren. Han sluttede sit indlæg – i hvert fald den del af det, jeg noterede – med, at det var ikke umuligt, at alle lande samtidig førte denne politik. Det var en falsk polemik, for økonomiministeren sagde, at det var ikke umuligt, at alle lande samtidig førte – ja, og så sagde han noget helt andet end det, bl. a. jeg havde sagt. Det, jeg sagde, var, at det er i hvert fald uladssiggørligt, at alle lande samtidig regner med, at de kan forøge eksporten mere, end de forøger importen. Jeg vil gerne høre, om økonomiministeren vil bestride den kendsgerning – det vil jeg tillade mig at kalde det foreløbig. Det er netop det, man gør i øjeblikket, og det er netop det, som det økonomiske råd har kaldt en kollektiv fejlbedømmelse. Det er et led i denne kollektive fejlbedømmelse, at finansministeren di-